

Markó Béla

Közvers

Itt vagytok egészen közel, és egy ideje mégsem érzek titeket. Oda vágyódom, ahol most is vagyok, és csillapíthatatlan sóvárgással nézem a régről ismert utcákat. Mi történt velem? És mi történt veletek? Nem azt bíztátok rám, amit számonkértek rajtam, és nem azt kéritek számon, amit egykor ígértem nektek. Nincsen szörnyűbb annál, hogy ott élsz, ahol éltél, de mégis elviselhetetlenül kívánkozol vissza. Hiszen ez azt jelenti, hogy beteljesültél, és teljesen üres vagy. Mi lett az álmainkból? Minden pontosan olyannak tűnik, mint amilyenek megálmodtuk valamikor. Ugyanaz a nép. Szakasztott úgy sír és nevet. Kinek a népe? Petőfi népe. Ezt mondogatjuk. Közhely. Közérzet. Közvers. Szerettelek titeket. Most vigyáznom kell, hogy ne ócsároljalak. Szétszabdalják az éles kukoricalevelek a kétségbeesetten menekülőket. Innen a vér az ég alatt. Hallgatni ismét? Rettegni? Egyetérteni? Kínálták nektek a szabadságot, és nem kellett. Kínálták az egyenlőséget is. A testvériséget. De valami mást akartatok. Mit is? Arra vágyom, ami itt van most is. Mert nincs annál kegyetlenebb veszteség, hogy semmi sem veszett el, mégis hiányzik. Nem tudom másképpen kifejezni, csak így. Mintha tengervízzel próbálnám oltani a szomjamat. Réges-rég megírták: *Szomjan halok a forrás vize mellett*. Kívánkozom vissza oda, ahonnan el sem mentem soha. Még egy hónapra sem. Minden ugyanolyan. A kő, a föld, a fa, az eső. Hiába. Talán jobb lenne végre azt kívánnom, ami nincs.